

MANUEL MARIA

ALGO SOBOR DOS ANXOS

Nos sabemos, e gustaríamose saber, de que fráxil e delicadísima materia están feitos os sonhos. Nós sempre distinguimos entre sonhos e ensaíamós. Cedeis que detrás dun sono está sempre un anxo. E detrás dun ensaio está un arcanxo. Nos tempos que corremos están alondo esquecidos estes seres que están entre o home e Deus que son os xerarquias anxélicas. É fatuoso acreditar nestes misterios. Nos días da nosa infancia rexábase, ao darnos, unha oración ao sero da nosa garda. Pasados os anos, na lembranza do inocente que un foi, incluso lle escribun un poema que non nos resistimos a tentación de transcribir.

Anxo da miña garda, custado dos meus añas de nenor eras touro e miúdo con meixelas redondas como balugas de manteiga, usabas un nimbo dourado, un vestido azul e rosa, unha espada de home e usabas azuis flebas de abella ou volvoreta. Lembra as nosas conversas en lugares ensaíados entre a vida e o sono. Hui no moitísimo anos que non sei nada de ti, unxo da miña garda, centínela votal da miña infancia.

Cedeis que os vemos non secan gran cousa. De todos os cultos neles quixemos expresar a soledade e o desamparo que, de cando en vez sentimos, ao decatarnos de que o anxo da nosa garda xa non nos ampara. E o decatarse desta evidencia é triste. Cedeis que un non mereza máis. O máis probabel é que, ao perder a inocencia, o anxo da nosa garda nos abandona. Está no seu perfillo dereito.

O anxélico está na mellor poesía e nos máis fondos saberes do Occidente. Un non pode esquecer os anxos de Rilke, que eran terribes; os de Rafael Alberti, aos que lleaiceou todo un libro e os de Luis Pimentel, felizmente sobrevoando aínda pola súa poesía. Entre nós tiñan unha grande sabiduría sobre os anxos, don Vicente Risco e Alvaro Cunqueiro. Risco mesmo escribiu unha biografía de Satanás, que non é máis que o anxo caído. Cunqueiro ten prometido, en algunha parte, unha especie de historia dos anxos. Aínda que hai moitas referencias, ao longo da súa obra a estes seres naturais, non chegou a escribir, de que sepamos, o libro prometido. quen se ten ocupado absurdamente do tema, tanto en prosa como en versos, foi don Eugenio D'Ors. Na actualidade moito nos fermemos que os anxos caíran en desagrado e ningún se ocupa deles. En xusta correspondencia, como

é o democrático, os anxos tampouco se ocupan de nós que, en definitiva, somos os perdedores.

Dentro das creencias do catolicismo hai dous moi fermosas e necesarias polo que teñen de consoladoras. Trátase da creencia nos anxos e da creencia na resurrección da carne. É esperanzador e fermoso creer que imos a resucitar cos mesmos corpos e almas que tivemos. Cando nós estudásemos estes matices, no noso profesar de Relixión, o Pentecostismo da Santa Igrexa Catedral Basílica de Lugo, M. I. Sr. Dr. Gregorio Saavedra Ascariz, da tribu de Friel, explicábanos que, o día do Xuízo Final, compareceríamos diante de Noso Señor, na frota da idade e sen eivas físicas os que se tiveron nesta vida. Posiblemente que o noso vallo mestre estaba no certo. Mais, se os nosos corpos van resucitar sen eivas, é

tampón de supoñer que as nosas almas lles encontrará o mesmo.

Agora, que está de moda escribir monografías sobre de coqueira tema, nós botámos de menos unha boa, documentada e ilustrada monografía que estude como en Galicia se representaron os anxos, desde o Pórtico da Gloria ata as humildes igrejas rurais. Somentes os anxos representados na catedral compostelana darían pra unha anxéloxía moi completa. E mesmo os compostelanos unicamente. Lembraunos un anxo barroco, delirante, coas súas grossas mexelas coloradas como cervixas, que está no interior de San Francisco. Semella un novo labrego dos de antes. Non deses menos que lle dan "polarcón", senón de aqueles penos, moitos deles destinados a ser emigrantes, as que desleaban con sugardente. E

Inquerrible tamén o anxo galeiro que está no exterior do edificio hoxe adicado a Museo das Peregrinacións. E xa non falemos do infame anxo de Santa María Salomé que usa unhas "espejuelos", como dicen os cuabanos, moi competentes. Sempre nos intrigou para que precisa antellos un anxo. Ao mellor é do sexo feminino e usase sementes por coqueira. Sería ben estar informados, ao por miúdo, das discusións que os teólogos tiveron sobre do sexo dos anxos ou a grave cuestión que é sons se discutin, no século XVI ou XVII, na universidade de Salamanca que trataba de centros anxos caberían na punta dunha agulla.

Estamos por afirmar que son os anxos os que cuidan dos sonhos humanos. Por eso, ao suscitarse os anxos, imos comprobando como van morrendo os nosos sonhos.

